

Dunbridge Academy – Midwintergloed

Sarah Sprinz bij Boekeryj:

De *Dunbridge Academy*-serie:

Middernachtsfeest

Midzomerspel

Midwintergloed

Sarah Sprinz

Dunbridge Academy – Midwintergloed

Dunbridge Academy verwelkomt een nieuwe student, maar hij draagt een geheim met zich mee en waar rook is...

Dunbridge Academy 3

Vertaald uit het Duits door Amber Peters en Sylvia Wevers

ISBN 978-90-225-9834-4

ISBN 978-94-023-2059-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Anytime*

Vertaling: Amber Peters en Sylvia Wevers

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Internationaal Literatuur Bureau bv, Amsterdam, lindakohn.nl.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezers,

Dit boek bevat elementen die kunnen triggeren.
Daarom vind je op pagina 431 een triggerwaarschuwing.

Ik wens je veel leesplezier.

Sarah

*Voor iedereen die het gevoel heeft
in brand te staan*

*Hell is empty
and all the devils are here.*

William Shakespeare

PLAYLIST

all for us – labrinth feat. zendaya
bang! – ajr
after dark – mr. kitty
sick boy – the chainsmokers
colors – halsey
two nights – javailin
the hills – the weeknd
animals – maroon 5
war – brandeus feat. shiloh dynasty
she looks so perfect – 5 seconds of summer
pretty venom (interlude) – all time low
beside you – 5 seconds of summer
when I don't have you – idarose
new americana – halsey
ever since new york – harry styles
mum – luke hemmings
the beach – the neighbourhood
you broke me first – tate mcrae
angel by the wings – sia
complete mess – 5 seconds of summer
home – one direction
to build a home – the cinematic orchestra & patrick watson

OOIT

COLIN

De vlam is klein, maar vreet aan mijn huid.

Hitte. Pijn. Opluchting. Niet terugdeinzen.

Verdomme.

Niet.

Terugdeinzen.

Ik sluit mijn ogen, leun met mijn hoofd tegen de koude tegels achter me en trek de aansteker niet terug.

Als je nu die deur uit loopt, Colin Fantino, hoef je niet meer terug te komen. De stem van mijn moeder galmt in mijn hoofd.

Fuck jullie. Fuck jullie allemaal. Echt.

Het is verdomme *homecoming* en ik ga zeker niet thuisblijven omdat het feestje gisteravond een beetje uit de hand is gelopen. Ik bedoel, god, ik ben zeventien, dat is de leeftijd waarop je domme dingen hoort te doen, toch? Ik heb mijn achternaam niet uitgekozen en ik ben het zat om rekening te houden met de mogelijke gevolgen van mijn gedrag voor die stomme reputatie van mijn moeder.

Je gaat geen tijd meer doorbrengen met die mensen van Stuyvesant. Ze hebben geen goede invloed op je.

Ik deins even terug als de vlam te heet wordt.

Ellendige mislukkeling. Je laat je door je ouders voorschrijven wat je wel en niet moet doen.

Laat ze me maar dreigen met een kostschool in Europa en het opheffen van mijn trustfondsen. Het kan me niets schelen.

Ik haal scherp adem als de pijn ondraaglijk wordt.

Verdomme, hou het uit. Kom op, wees niet zo verdomd zwak. Beter dit dan dat stomme zelfmedelijden.

Ik rol mijn broekspijp wat verder op om bij de binnenkant van mijn enkel te kunnen. Dit is een riskante plek omdat je de smalle, gestreepte brandwonden hier beter kunt zien dan aan de binnenkant van mijn dijen. Maar die plekken heb ik eergisteren allemaal al gebruikt. Stom van me. Ik had me kunnen inhouden, maar mijn moeder was weer eens onuitstaanbaar. Alles was ondraaglijk. Naast haar staan op dat evenement en glimlachen, zoals het hoort. De enige gelegenheden waarbij Ava Fantino me meer schenkt dan die vernietigende blikken. Omdat de hele wereld toekijkt en ze de schijn moet ophouden. Ik dacht altijd dat ik gewoon beter mijn best moest doen om onze relatie te verbeteren. Op school, thuis, met Cleo, mijn jongere zus, die ze anders behandelt dan mij. Maar het werd niet beter. Ik ben niet de zoon die Ava en Eric Fantino wilden en daarom heb ik alle pogingen om aan hun verwachtingen te voldoen opgegeven.

Ik krimp ineen als de deur openvliegt en er stemmen klinken.

Shit.

Ik dacht dat niemand in de afgelegen toiletruimte in de sporthal zou komen, terwijl in de aula het schoolbal de daverende climax nadert. Blijkbaar heb ik me vergist.

Ik spring op, de aansteker glijdt uit mijn handen en valt luid op de vloer. Vlak naast een paar vellen toiletpapier die bij de afvalbak aan de vuile tegels plakken. Ik onderdruk een vloek als ze vlam vatten.

‘Ik geloof dat er al iemand is.’

Verdomme. Ik pak de aansteker en trap met mijn voet de vlammen uit. Net op tijd voordat Trent Barlow met zijn vrienden de hoek

om komt. Natuurlijk zijn ze stomdronken. Trents ogen vernauwen zich tot spleetjes als hij me herkent.

‘Yo, Fantino,’ zegt hij. ‘Rot op.’

Ik wil het liefst de sigarettenpeuk uit zijn mondhoek slaan en zijn gezicht met mijn vuist bewerken. Ik ben niet iemand die je zomaar wegstuurt, en zeker niet iemand die je commandeert. Maar Trent Barlow is nu eenmaal hardleers en ik heb geen zin om hem vandaag een lesje te leren. Maar er is een sprankje verstand in me dat me zegt dat ik beter weg kan gaan voordat Trent op het idee komt om me te vragen wat ik hier deed. Ik duw het verschroeide toiletpapier met één voet onder de wastafel en bid dat ze de brandlucht niet ruiken.

‘Val dood,’ zeg ik verveeld terwijl ik langs Trent loop. In de spiegel zie ik dat ze blikken uitwisselen. Trent leunt tegen de betegelde muur. Hij frons zijn wenkbrauwen lichtjes terwijl hij op zijn broekzakken klopt.

‘Shit, heb je een vuurtje?’ Hij tilt zijn hoofd op en ik schrik. Alsof het illegaal is om een aansteker bij je te hebben. *God, relax, Fantino. Je hoeft jezelf niets te verwijten.*

‘Nee,’ zeg ik alsnog.

‘Kom op, het is te ruiken wat je hier net hebt gedaan.’ Trent kijkt me spottend aan.

Oké, hij heeft het blijkbaar gemerkt, dus ik kan net zo goed doen alsof ik ook stiekem hier binnen heb gerookt. Ik tast in mijn jaszak en voel het warme metaal van de aansteker. Nadat ik hem een vuurtje heb gegeven, knikt hij kortaf en neemt een trekje.

‘En zeg tegen die klotemoeder van je dat als ze nog één slecht woord over Nadia zegt, ik haar flink zal neuken.’

Ik verstar. Het komt zelden voor dat ik Ava Fantino verdedig, maar ruzie of niet, zo praat niemand over mijn familie. Niemand. Ook al veroordeel ik de slutshaming van mijn moeder in haar show over Nadia Barlow en haar influencervriendinnen die van de ene

naar de andere vrijgezelle New Yorkse celebrity hoppen volledig. Het was zinloos om er met mijn moeder over te praten. Zelfs na de shitstorm op social media die haar opmerkingen veroorzaakten, toonde ze geen greintje spijt of begrip, hoewel je dat eigenlijk wel zou verwachten van mensen met een mediaopleiding. Maar mijn moeder niet. Zij is Ava Fantino, de koningin van de amusementstelevisie, en ze kan overal mee weggkomen, zowel privé als voor de camera in haar legendarische studio. *Mensen kijken ernaar omdat ze de wereld even willen vergeten en willen lachen, Colin, niet om van mij een lesje te krijgen in politieke correctheid.* Dat zou kunnen, maar als Ava Fantino zo doorgaat, zal ze verdomd voorzichtig moeten zijn om niet binnenkort gecancelled te worden door onze verwende generatie.

Ik doe een stap naar hem toe en haat mezelf omdat ik nog steeds het gevoel heb dat ik de eer van mijn familie moet verdedigen. ‘Is dat een dreigement?’

‘Ik weet niet’ zegt hij en hij blaast de rook in mijn gezicht. Ik bal mijn vuist om de aansteker en moet me beheersen om hem geen klap te geven. ‘Zou dat moeten?’

‘Nog één slecht woord over mijn familie en je zult er spijt van krijgen.’

‘Dat mag je ook namens mij tegen je moeder zeggen,’ zegt Trent.

‘Het is niet mijn schuld dat je zus het met iedereen doet.’ Wow. Geweldig, Colin. Ik ben dus geen haar beter dan mijn moeder. De tegenstrijdigheid van mijn overtuigingen, woorden en daden maakt me ziek. Zo ga ik door het leven. En dan verbaast het me als ik telkens weer een trap tegen mijn ballen krijg, maar ik heb nooit anders geleerd. Ik deins niet eens terug als Trent een intimiderende stap naar me toe doet. ‘Maar je weet toch dat alles wat ze in haar show zegt niet serieus moet worden genomen,’ voeg ik eraan toe. Zijn nutteloze vrienden houden hem tegen als hij op me af wil stormen. Ik breng mijn hand naar mijn hoofd en salueer naar hem. ‘Geniet van het feest, Trent.’

‘Hij is het niet waard, man,’ hoor ik terwijl ik de toiletruimte verlaat en de gang in loop. Ik ben het helemaal met zijn vrienden eens. Ik ben het niet waard. Ik ben helemaal niets waard. Dat hoeven ze me niet te vertellen. Dat heb ik al verinnerlijkt. Mijn hart gaat tekeer omdat ik kwaad ben. En omdat ze me bijna betrapten terwijl ik mezelf pijn deed. Shit, ik moet voorzichtiger zijn. Geen onbesuisde aanstekeracties meer op openbare plekken. Ik ben onvoorzichtig geworden de laatste tijd. Dat komt waarschijnlijk doordat ik het nu bijna elke dag doe. Telkens als de ellendige druk te groot wordt. En de laatste tijd is dat altijd zo. Maar als mijn moeder hier lucht van krijgt, lig ik sneller dan me lief is bij een therapeut op de bank en daar heb ik absoluut geen zin in, want die zegt toch alleen maar dat ik ermee moet stoppen. Alsof ik dat zelf nog niet weet.

Mijn voetstappen weergalmen in de donkere gang. Op weg naar buiten passeer ik vrijende stelletjes en rokende groepjes. Alles is zoals altijd op de fantastische Trinity Private School in New York. Ouders betalen er een fortuin voor dat hun kinderen hier net zo gepest worden als op elke openbare middelbare school in het land. Het enige wat mijn schooldag anders maakt dan die van mijn vrienden op Stuyvesant is dat de klas kleiner is, maar alle andere bullshit is hetzelfde. Het is wat het is, je blijft een radertje in het systeem en als je niet functioneert, wordt het vervelend.

Niemand let op me terwijl ik over de binnenplaats loop. Totdat ik Lexie tegenkom, die met mij Spaans heeft en mij in het gesprek met haar vrienden betreft. Nadat ze drie keer naar mijn mond heeft gekeken en op haar lip heeft gebeten, weet ik dat ze met mij mee naar huis wil. Maar daar heb ik vandaag geen zin in. Bovendien hoop ik dat Pax eindelijk iets van zich laat horen en Maresa meeneemt. Het bevalt me niet dat ik aan haar denk. Net zoals ik het niet leuk vind dat het eenmalige met haar iets driemaaligs werd en ik constant fantaseer over een vierde keer. En of het misschien wel meer zou kunnen wor-

den. Shit, ik ben echt kansloos. En ik ben het zat om altijd degene te zijn die als eerste gevoelens krijgt. Ook zonder de analyse van een psycholoog kan ik wel bedenken dat dit met mijn verknijpte jeugd te maken heeft. Dus ik sta ze mezelf niet toe. Gevoelens. Bovendien hebben we erover gepraat, Maresa en ik. Geen verplichtingen, alleen een beetje plezier. We gaan ermee om als volwassen mensen. Mijn telefoon trilt.

P: Ben je nog steeds op dat stomme feestje? Kunnen we je eindelijk ophalen?

Ik kijk rond. Mijn medescholieren staan bij elkaar. Ze praten en lachen. Wat doe ik hier nog?

Ik aarzel maar een fractie van een seconde voordat ik begin te typen.

‘Wil je nog ergens anders heen?’ vraagt Lexie met dat irritante, zangerige suikerspinstemmetje van haar.

‘Misschien,’ mompel ik zonder haar aan te kijken.

‘Mag ik mee?’

Serius? Ik ben eigenlijk niet degene die dit mag zeggen, maar hoe kun je zo wanhopig zijn? Gelukkig hoef ik haar geen antwoord te geven, want de stemmen om ons heen worden luider. Of nee, het is niet gelukkig. Want nu zie ik het.

De vlammen en rook die opstijgen naar de nachtelijke hemel.

‘Waar komt dat vandaan?’ roept iemand.

Ik voel een rilling over mijn rug lopen.

Shit.

Het brandende wc-papier. Ik kan alleen maar daaraan denken. Was het echt uit? Ik had nog een keer moeten kijken voordat ik weging. De prullenbak stond er pal naast. En die was vol. Shit.

De anderen staren als verlamd naar het gebouw, ik draai me om.

Mijn benen bewegen automatisch, mijn handen ook. Ik typ een nummer dat ik nog nooit heb gebeld. 112. Het duurt maar een paar seconden voordat iemand opneemt.

‘Wil je politie, brandweer of ambulance spreken?’

Ademen.

Shit. Shit...

‘Er is brand,’ zeg ik. ‘Op Ninety-First Street West, hoek Columbus. Het is de Trinity School, denk ik.’

‘Oké,’ zegt de man. Hij blijft kalm, dat leren ze vast in speciale seminars. Ik blijf niet kalm. Ik heb het gevoel dat de wereld is gestopt met draaien. ‘De hulpdiensten zijn onderweg. Blijf alsjeblieft aan de lijn en houd afstand van het gebouw. Kun je zien of er mensen gewond zijn?’

Mijn hart gaat tekeer, in mijn oren kraakt het als ik me omdraai. Schaduwen, silhouetten in lange baljurken en goed zittende pakken. Scholieren die iets wilden vieren. ‘Nee, ik... Ik weet het niet.’

‘Hoe heet je?’

Jezus... Zeg het hem. Je kunt het niet verzwijgen. Doe gewoon het juiste. Doe eens voor één keer het juiste.

‘Hallo? Ben je nog...?’

Paniek overspoelt me als een golf ijskoud water.

Ik hang op, doe drie stappen naar achteren. Ik draai me om en begin te rennen.

1

OLIVE

‘Rustig aan, schat.’

Ik hou het kattige antwoord dat op het puntje van mijn tong ligt voor me en dwing mezelf om diep adem te halen. Het vergt al mijn zelfbeheersing om de scherpe pijn te negeren die door mijn rechterschouder trekt. Ik krijg er tranen van in mijn ogen. Helaas heb ik de laatste pijnstiller pas een paar minuten geleden genomen en duurt het even voordat het tabletje werkt. Ik kon ook niet weten dat mijn ouders zo plotseling in mijn kamer zouden staan om me op te halen uit het ziekenhuis. Ik ben hier weken geweest. De periode in het ziekenhuis leek een eeuwigheid, maar nu gaat het allemaal veel te snel.

‘Laat mij die maar nemen,’ zegt mijn moeder en ze pakt mijn tas waarin kleding, toiletspullen, boeken en kussens zitten. Het meeste is nieuw omdat ik niet tegen de rooklucht kon waar de spullen die uit mijn kamer waren gered naar stonken, na de brand op Dunbridge Academy in juli. De vlammen bereikten de meisjesslaapkamers op de derde verdieping van de westvleugel niet, maar er woedde wel brand in het trappenhuis, en het onderste gedeelte van het gebouw werd

bijna helemaal verwoest. De omvang van de schade werd pas duidelijk in de dagen na de brand, toen de politie en verzekeringsexperts de verkoolde resten en naar beneden gestorte plafondbalken doorzochten en ik op de intensive care lag. Niet dat ik daar nog iets van weet. Dat kan ook niet want ik ben bijna twee weken lang geïntubeerd en beademd, want in wakkere toestand zou de pijn van de brandwonden me gek hebben gemaakt. De pijn was ook ondraaglijk toen ik op een gegeven moment wakker werd gemaakt. Hij is nog steeds ondraaglijk, vooral rond mijn rechterschouder, die met een huidtransplantaat van mijn dij bedekt moest worden omdat de wond anders niet zou genezen. ‘Split-skin’, ‘mesh graft’, ‘autologe huidtransplantatie’... Dat soort termen zijn nu vertrouwd voor me want dit is nu mijn leven. En ik haat het.

‘Ik zal je helpen, liefje,’ zegt mijn vader zodra we buiten staan en ik mijn hand naar de achterdeur van zijn auto uitstrek. Hij doet hem voor me open alsof ik niet wekenlang heb gerevalideerd om elke belachelijke beweging opnieuw te leren en telkens weer bij de simpelste taken te falen. Langer staan. Een t-shirt aantrekken. Mijn haar in een staart doen zoals ik altijd deed als ik van de kostschool naar het zwembad liep. Maar dat hoeft nu ook niet meer want voorlopig zal ik niet meer trainen. Dat is geen zelfmedelijden of overdreven dramatisch gedoe. De dokters hebben het zelf gezegd, meerdere keren zelfs toen ik het niet wilde geloven, en ja, ze zijn net zo ongevoelig als mensen zeggen. Mijn vader is misschien de uitzondering.

Ik kan het zelf. Ik heb je hulp niet nodig. Het is moeilijk om die zinnen niet tegen hem te zeggen. Maar ik krijg het ook niet voor elkaar om hem te bedanken terwijl ik op de achterbank ga zitten. Ik ontwijk zijn blik en hij doet het portier dicht. Onze ogen ontmoeten elkaar in de achteruitkijkspiegel wanneer hij me aankijkt zodra hij naast mijn moeder aan de bestuurderskant heeft plaatsgenomen.

Mijn ouders verdienen mijn woede niet. Het is niet hun schuld dat

dit is gebeurd. Het is niemands schuld. Behalve van die klootzakken die die nacht in juli in de kelder hebben gerookt. Tijdens het onderzoek vond de politie tussen de resten van de feestkelder van de twaalfdeklassers een sigarettenpeuk. Er waren daar tientallen mensen geweest, maar naar verluidt heeft niemand iets gezien. De zaak is nu gesloten. Ongeluk in plaats van brandstichting. Een tragedie, pech, maar het is een geluk bij een ongeluk dat er niemand is overleden. Alleen mijn dromen zijn weg, maar ja, ik zou dankbaar moeten zijn.

Je hebt enorm veel geluk gehad. Als die brandende balk maar iets anders naar beneden was gekomen, zou hij niet alleen mijn schouder hebben geraakt, maar mij hoogstwaarschijnlijk dodelijk hebben getroffen. En misschien zou dat beter zijn geweest, maar als ik dat hardop zou zeggen, zouden mijn ouders me linea recta terugbrengen naar het ziekenhuis. Dus zit ik maar stilletjes in onze auto, samen met mijn zwijgende ouders, die gaan scheiden, want dat is slechts een kwestie van tijd. Mijn moeder met haar schuldgevoelens en haar affaire waarop ik haar maanden geleden in Ebrington betrapte, en mijn vader die nog steeds geen flauw idee heeft. Ik wil huilen, maar ik kan het niet. Ik ben hier, ik heb het overleefd. Ik zal verder leven. Het is echt niet zo verdomd moeilijk jezelf te vermennen.

Kom op, Olive. Wees koel, doe je reputatie eer aan. Wees zoals vroeger. Maar ik ben niet zoals vroeger. Alles is nu anders.

Denk dan aan je vrienden. Denk eraan dat je ze morgen eindelijk weer zult zien. Op kostschool, niet in het ziekenhuis, waar ze op bezoek kwamen zodra het wat beter met me ging. Toen het nieuwe schooljaar begon kwamen ze minder vaak op bezoek en dat begrijp ik. Ze zitten nu in de examenklas. Zonder mij.

Gemene tranen. Ik knipper met mijn ogen.

‘Gaat het, lieverd?’

‘Ja.’ Ik slik en leun met mijn achterhoofd tegen de stoel. Mijn vader

rijdt in de richting van Stockbridge, de wijk in Edinburgh waar we wonen. Ik voel elke blik die hij me door de achteruitkijkspiegel toewerpt. Hij gelooft me niet. Omdat hij me kent.

Niets is oké. Ik ben moe, echt uitgeput, ik heb pijn en ik heb zo veel woede in me dat ik wil schreeuwen. De woede was er al voor de zomer, alleen om andere redenen. De woede is er al bijna een jaar. Sinds alles in het honderd is gelopen en ik het gevoel heb dat ik de controle over mijn leven verlies.

Waarom is mij dit overkomen? Waarom moest ik degene zijn die op die kloteavond in juli vroeg terugging naar school? Waarom had ik geen lak aan de acht uur slaap voor de wedstrijd de volgende dag en waarom heb ik de avond niet met mijn vrienden op het zomerfeest in Ebrington doorgebracht? Allemaal voor die verdomde zwemkwalificatie, waar ik niet aan heb meegedaan omdat ik op de intensive care aan de beademing lag.

Dat was negen weken geleden en de eerste paar dagen wist niemand of ik wel weer wakker zou worden. Want niet alleen waren mijn longen beschadigd door de hitte van de brand en het giftige roet, maar er was in het trappenhuis ook een brandende balk op me gevallen nadat ik allang bewusteloos was geraakt. Ik herinner me alleen de bijtende rook en dat mijn hart tekeering toen ik als een bezetene de trappen van de westvleugel af rende. Ik kan me niet eens meer herinneren waar ik precies flauwviel. Ik weet alleen nog hoe ongelooflijk heftig de vlammen laaiden. En hoe zwart het was. Zwart, heet, paniek, paniek, paniek. En toen, voor mijn gevoel slechts enkele seconden later, wit, gepiep, pijn. Ziekenhuis. Nog steeds paniek, paniek, paniek. Tot op de dag van vandaag, die verdomde paniek, alsof mijn hersenen niet kunnen bevatten dat ik nu veilig ben. Dat het erg was, maar dat ik blijkbaar gemaakt ben om erge dingen te overleven. Ik heb ook geen andere keuze.

Geluk. Ik heb geluk gehad. Ik moet het keer op keer tegen mezelf